

**TRUJ
KUNT**
DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

KRYSTA

PETR
SAGITARIUS
ARGO

Petr Sagitarius

KRYSTA

TRUJKUNT

Detektivní příběh

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Jazykové korektury Dorota Müllerová.

Obálka Zuzana Sagitariová a Šimon Marek.

Sazba Martin Radimecký.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, roku 2023 jako svou 5 184. publikaci.

Vydání první.

Vytiskla tiskárna Akcent.

ISBN 978-80-257-4081-1

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Mé ženě Janě

Kapitola 1

„Vstávej, miláčku, snídaně.“

Než rozlepil oči, ucítil vůni čerstvě upečeného domácího chleba. Našla si cestu z kuchyně až do ložnice. Vstal z postele a nazul si pantofle. Poslední červnový den, a léto nikde. Měl rád nohy v teple. Když sahal pro mobil odložený na nočním stolku, nechtěně zavadil o rozečtenou knihu. Danielle Steelová.

Román *Borec* ho velmi zaujal. Lékařka Maxine se konečně rozvedla s bohatým Blakem, milionářem, který trávil většinu času na jachtách ve společnosti mladých žen, a zamilovala se do usedlého doktora Charlese. Ten byl pravým opakem nevěrného světooběžníka. *Jak tato zásadní změna pro Maxine a její tři děti dopadne?*

Cestou do kuchyně minul dětský pokoj, kde ještě před rokem bývala posilovna s dřevěným kung-fu panákem přezdívaným Pinokio. Kdeže loňské sněhy jsou, řekl si v duchu a popleskal si spokojeně rostoucí pupek.

Opřená o kuchyňskou desku z falešného mramoru už na něj čekala jeho žena Petra. Pohledná bruneta s krátkým sestřihem měla na sobě růžové domácí šaty a přes ně květovanou zástěru, která zakrývala kulaté těhotenské břicho. Její černé oči na něj láskyplně hleděly. Políbil ji na ústa.

„V kolik jsi vstávala, lásko?“ zeptal se Roman starostlivě.

„V tolik, v kolik bylo třeba,“ usmála se. „Stejně jsem ti musela vyzehlit košili a Sárince šaty. Je poslední školní den.“

„Dobré ráno, tatínku,“ přivítalo se s ním tmavovlasé děvče sedící za stolem.

Roman si k ní přisedl. Přestože byl jejím otčímem, už dávno ji přijal za svou. Měli spolu krásný vztah.

„Jak se těšíš na vysvědčení, broučku?“

„Těším se na prázdniny,“ vykroutila se z otázky Sára.

„Měl by sis pospíšet, taťko,“ mrkla na manžela Petra. „Dneska přece není úřední den.“

„V kanceláři jsem autem za pět minut,“ opáčil a zapil mlékem poslední sousto čerstvého chleba namazaného máslem.

„Ať ti nezaskočí.“

Po snídani si dal horkou sprchu, oholil se a přistříhl světlý knírek. Rychle si oblékl lehké bavlněné kalhoty s pečlivě nažehlenými puky a bílou košili.

„Chceš zavázat kravatu, miláčku?“ zeptala se Petra sladce.

„To víš, že jo, lásko.“

Když dotáhla uzel, pomohla svému muži ještě do saka. Roman svou krásku opět políbil, tentokrát déle.

„Počkej, ty divochu, je tu Sárinka.“ Jemně jej odstrčila. „Večer ti udělám pomyslení.“

„Už se nemůžu dočkat, zlato.“

Rozloučili se dalším polibkem. V předsíni si obul hnědé moka-síny, popadl koženou aktovku a chystal se otevřít dveře, když na něj manželka zavolala.

„Taťko, a co svačina ...a ...a?“

Kapitola 2

„Aaaaaaaa!“ zaúpěl Roman a probudil se.

Posadil se v posteli a chvíli nepřítomně hleděl do protější zdi, která zůstala anonymně holá i po letech, co zde bydlel. Cítil, jak mu z čela stéká studený pot. Instinktivně si sáhl pravou rukou nad horní ret, aby zjistil, zda si tam skutečně nepěstuje knírek. Nahmatal plnovous a mocně zařval podruhé, tentokrát nikoliv hrůzou z noční můry, ale bolestí.

Když mu ortoped Jachnicki sdrátoval mnohačetnou zlomeninu loketní a vřetenní kosti, kladl mu na srdce, ať se prudkých pohybů vyvaruje. Roman okamžitě připažil, aby si zevním drátěným

fixátorem nevypíchl oko. Jeho předloktí vypadalo, jako kdyby z něj američtí vojenští doktoři chtěli vyrobit démona Hellboye.

„Co se stalo? Co se děje?“ zaznělo vedle něj.

Pootočil hlavu a zadíval se do velkých hnědých očí své přítelkyně Lenky. Tvářila se vyděšeně a lapala po dechu, jako kdyby se právě vynořila z vody. Roman se vrátil do reality. Protřel si oči levou rukou, několikrát se zhluboka nadechl a pomalu vydechl.

„Měl jsem děsivý sen,“ potvrdil zjevný fakt. „Totální psycho.“

„Co se ti zdálo?“ zeptala se mladá žena v průsvitné košilce, zvedla se z polštáře a odhrnula si z čela pramen dlouhých černých vlasů.

Romanova zmatenost odezněla. Kroutil hlavou a v duchu se smál sám sobě. „Taťko, svačina,“ ozývalo se mu v hlavě.

„Honil mě Maxipes Fík,“ řekl s vážnou tváří.

„Kdo?“

„Maxipes Fík,“ zopakoval.

„Proč? Vyspal ses s Ájou?“ zívla.

Pohládila ho po zádech. Uvědomil si, že má propocené tričko.

„A není na tebe moc stará?“ zasmála se.

„Chceš mě vyděsit znovu?“ otrásl se při představě dívenky s modrou mašlí.

„Ty jsi s tím začal. Tak co se ti zdálo?“

„Zdálo se mi, že se vypravuju do práce na městském úřadě,“ přiznal. Těhotnou manželku Petru zapřel.

„Tak to je mazec.“

„To není všechno. Měl jsem na sobě oblek s kravatou a v aktovce svačinu.“

„Proč ne?“ chtěla se dál. „Až si mě konečně vezmeš a budeme mít kopy dětí, takhle to dopadne. Hezká představa.“

„Počkej, to hlavní teprve přijde,“ znovu si otřel zdravou rukou čelo. „Měl jsem pupek a knírek.“

„Bože, jenom to ne,“ zděsila se Lenka a bekhendem mu sáhla na břicho.

Reflexivně ho stáhl. Sice už pár měsíců pořádně netrénoval, ale svaly zatím nepovolily.

Jaký osud čeká jeho pravačku, na to raději nemyslel. Po otevřené zlomenině obou kostí předloktí a pohmoždění tkáně podstoupil operaci, strávil několik dní ve špitále a teď už se dva měsíce flákal doma na nemocenské. Za pár týdnů jej čeká odstranění fixátoru a rehabilitace. Se železem na dominantní pravé ruce a s omezenou hybností prstů byl v mnoha činnostech odkázaný na Lenku. Ta si jeho dočasnou bezmoc užívala.

On sám si připadal jako nabourané ferrari, jehož rychlost po deseti letech šílené jízdy spadla z devíti tisíc otáček za minutu na nulu.

Další Romanovy fatalistické myšlenky přerušila jeho pečovatelka. Nejprve mu stáhla spací kraťasy, pak odhalila štíhlé tělo s drobnými řadry. Chvilí ho dráždila ústy, po pár vteřinách na něj dosedla. Začala zvolna kroužit pánví, až se postupně dostala na šedesát sedmdesát otáček za minutu.

Na bizarní sen i dráty v ruce zapomněl.

Kapitola 3

Černovlasá divoženka odešla do sprchy, on se jen otřel ručníkem a zapálil si. Zlozvyk, který Lenka nesnášela, nicméně se skřípěním zubů tolerovala. Pro tentokrát, když jsi takový můj polámaný mraveček, říkávala se smíchem. Roman se vrátil v myšlenkách o několik měsíců zpátky.

I ve svých čtyřiačtyřiceti se snažil udržovat se v kondici. Jeho tělo kupodivu nápor nikotinu pořád zvládalo, což obvodák komentoval slovy, že je taková hříčka přírody. Roman nicméně slíbil doktorovi i Lence, že omezí kouření maximálně na šest sedm cigaret denně. Když jej časově netlačil naléhavý případ, propleskával svého kung-fu Pinokia a dvakrát týdně běhal křížem krážem po lesoparku. Většinou v pondělí a ve čtvrtek. Trasu už léta neměnil. Posledních sedm set metrů z pěti kilometrů vedlo kolem Slezské krčmy, pak lesní pěšinou po mulčovací kůře až k budově páté základní školy, která stála nedaleko domu, ve kterém bydlel.

Koncem dubna před devátou večer ozařovala temný les pár desítek metrů za hospodou jen světla z nedalekých panelových domů. Ne však natolik, aby zaregistroval silnou větev, kterou mu někdo zpoza stromu, jež míjel, podrazil nohy. Po pádu sice ihned vstal, ale vrhli se na něj dva maskovaní muži, oba o hlavu vyšší než on. Jednoho z nich stačil tvrdě zasáhnout doprostřed obličeje, druhý už ho povalil na zem. Na padající metrák živé váhy úderý nestačí.

Chtěl pivem čpící balvan s kuklou přes obličej udeřit oběma dlaněmi do uší, protrhnout mu ušní bubínky a způsobit tak útočníkovi prudkou bolest, ale někdo třetí mu přišlápl ruku k zemi a zasadil mocný úder baseballovou pálkou do pravého předloktí. Následovala druhá, třetí, čtvrtá rána. Bolest lámaných kostí Romana rozběsnila. Zařval a zakouzl se muži nad sebou do nosu jako bránící se pes. Řev zakuklence bylo to poslední, co slyšel, neboť přišel úder do hlavy, po kterém se Roman propadl do tmy.

Až později se dozvěděl, že dalším těžkým zraněním zabránila partička mladíků a dívek, která si krátila cestu ze Slezské krčmy lesem a maskované útočníky vyrušila. Nabušence s pálkami nezahnala přesila mladých mužů, ale ženský jekot a volání o pomoc.

První, koho uviděl, když se tehdy po operaci probudil, byla tmavovlasá dívka v bílé haleně s krátkým rukávem a ve volných kalhotách stejné barvy. Přišla ho zkontrolovat.

„Kde máte minisukni a čepec?“ slyšel svůj zastřený hlas, když se trochu zorientoval.

„Vyšly už dávno z módy,“ usmála se na něj a dodala: „Vidím, že jste v pořádku. Mluví z vás sedativa.“

„On tak blbě kecá i normálně, sestro,“ ozvalo se od dveří.

Stála v nich usmívající se Lenka a v ruce držela kelímeček s kávou. Položila jej na stoleček, sklonila se nad Romanem a dala mu pusku na rozpraskané rty. Teprve teď ucítil bolest v pravé ruce a v zátylku. Všiml si, že mu z předloktí trčí dráty. Připomněly mu nedostavěné střechy v Řecku, způsob, jak obejít kolaudaci. A kurva, blesklo mu hlavou.

„Pamatuješ si vůbec něco?“ zeptala se ho Lenka.

„Matně,“ kývl a sykl bolestí. „Ale třeští mi hlava.“

„Máš za sebou cétéčko, kebuli máš v pořádku, horší je to s rukou,“ pravila vážně. „Slíbila jsem Tomášovi Siudovi, že mu zavolám, až se probereš. Potřebuje tě vyslechnout.“

„Nejprve ho prohlídne pan primář, slečno,“ reagovala sestra. „Ten pak rozhodne, kdy bude pacient schopen výslechu.“

Sarana spíš zajímalo, kdy bude schopen dát pravačkou ránu svému dřevěnému Pinokiovi. Ne že by si levou neporadil. Když mu pak šéf ortopedie oznámil, že bude sešroubovaný jako starý hrnec dvanáct týdnů, pocítil zmatenou bezradnost. Nikdy v životě nic kromě nosu zlomeného neměl.

„Neboj, budu tě hýčkat tak, že nebudeš chtít, abych přestala,“ pro- nesla Lenka repliku z filmu *Pretty Woman* a šibalsky na něj mrkla.

Kapitola 4

„Na co myslíš?“ vytrhla jej ze vzpomínek soukromá pečovatelka, která se mezitím vrátila ze sprchy. Stála nad ním nahá jen s turbanem z froté ručníku na hlavě. Jeho soukromá Hetéra, kněžka lásky. Raději si přehodil přes klín peřinu.

„Takové dějà vu,“ zasmál se. „Skoro.“

„Jako chyba v matrixu?“ zareagovala pohotově.

„Něco takového, akorát bez černé kočky. Simulace skutečnosti, kterou mi oživlý stroj promítá do mozku, není reálná. Něco není v pořádku,“ pokračoval s úsměvem ve hře.

„Naopak, drahý, trčí z tebe šrouby jako z Nea uvnitř té ponorky nebo co to měli. Tohle je realita.“

„Docela sexy realita.“

Chtěl reflexivně zvednout pravou ruku a popleskat Lenku po zadku, ale předloktí měl prošpikované železem. Sykl bolestí.

„Jo, na to tě užije. Poskytuju ti dokonalý servis.“

„Máš mě, honey, ve své moči,“ zavtipkoval.

„V moči? Proč ne?“ řekla po chvíli zcela vážně a podívala se na něj hlubokýma hnědýma očima. To už měla na sobě džínsy a halenku. Chystala se do práce.

Narážela na nedávný rozhovor, kdy Roman poprvé nahlas připustil, že by se nebránil pořízení si malého sarančete. Nedávno oslavil čtyřiačtyřicet a žít jako *stary pachot*, jak mu občas říkal Marek, ho začínalo unavovat.

Největší podíl na zásadním posunu v jeho myšlení měla malá Anežka Hotová, do které se zamiloval. Zrzavá holčička si strejdu Romana omotala kolem prstu. Když s ní Roman v dětském pokoji stavěl z kostek domečky pro plyšová zvířátka, jimiž ji zásobil, ani vzdáleně nepřipomínal drsného ranaře, co padouchům láme sanice.

Navíc cítil, že Lenka Petrášová, se kterou se už pět let scházeli a rozcházel, ztrácí v jednatřiceti trpělivost a nehodlá už dál akceptovat jejich neukotvený vztah. Od loňského podzimu, kdy se k němu podruhé nastěhovala, jim to spolu klapalo. Lenka překonala posttraumatickou poruchu a opět vstoupila do bytu na ulici Kpt. Nálepky v Třinci na Terasě. Šlo to pomalu jako při tréninku otužování ve studeném potoce. Kotník, kolena, zadek, prsa, ramena, krk. V listopadu už zůstala.

Roman se nebránil. Beztak byl pořád v práci, své tempo nezměnil, takže usedlost nehrozila ani náhodou. Možná nebyl do Lenky fatálně zblázněný jako kdysi do Petry, ale na stupni zamilovanosti od jedné do deseti byla černovláska z Loučka jasná devítka. Jako většina chlapů si s tím nelámal hlavu. Občas ani nebylo čím. Stačilo, když mu olízla ucho, a krev se mu z blondáté myslivny okamžitě přelila o dvě patra níž.

„Co kdybychom odjeli někam k moři, až ti vytáhnou ty dráty?“ nadhodila otázku, když si nazouvala tenisky. „Plavání je dobrá rehabilitace.“

„To není špatný nápad,“ připustil. „Mám hafo nevybrané dovolené.“

„Deset let makáš jako fretka. Gomola to zvládá. Dej si na chvíli od práce pohov a trénuj, ať ti zpevní svaly.“

„Ty se mnou normálně manipuluješ,“ zasmál se. „A kam chceš jet?“

„Třeba na Korfu.“

„Proč zrovna tam?“

„Našla jsem náhodou na facebooku spolužačku ze základky, která tam žije. Napsaly jsme si. Podle fotek, co má na profilu, je tam parádně.“

„Jo? A jak se ta tvoje Korfanka jmenuje?“

„Krysta.“

Kapitola 5

Odpoledne se zastavil nadporučík Siuda, šéf třinecké kriminálky, který vyšetřoval dubnový útok na Sarana. Major se pohodlně rozvaloval v polohovacím křesle a kouřil cigaretu číslo tři. Dvojku si dal v deset ke kávě. Z výrazu bývalého kolegy poznal, že se případ nepohnul z místa.

„Zjišťoval jsem všechny parchanty, cos v posledních osmi letech pozatýkal, a trochu je...“ tady se zastavil a hledal správný výraz, „... řekněme, pocuchal.“

„A?“

„Většina z nich pořád sedí včetně Jochymka z Bukovce, na kterého ses ptal speciálně. Jediný, kdo je venku, je Smugala, ten bezdák, co před sedmi lety zrasoval svého kámoše. Ale to je prťavec a my hledáme udělané chlapy. Navíc Smugala zase přespává někde v Přívoze v krabici. Libor to zjišťoval.“

„Co mladý Skura?“

„Komárek tvrdí, že se stará o byznys s automaty a s kurvami. Prý je v klidu.“

„Tak to je na hovno,“ zhodnotil situaci Saran. „Po hospodách nic nového?“

„Ty jsme přece prošli jako první, prd. Teď už to nemá cenu. Ani na výzvu v *Hutníku* se nepřihlásil žádný svědek, který tehdy běhal po lesoparku.“

„Musí existovat stopa, nějaké vodítko, kurva drát,“ rozčiloval se Saran. „Ti chlapi tam nesbírali hříby, měli kukly, rukavice a čekali na mě. Přesně napůl cesty ke krčmě i k pětce, kde pravděpodobně

nechali zaparkované auto. Věděli, že jsem na výběhu a budu se vracet zrovna touhle pěšinou. Taky měli ponětí o tom, jak po sobě nezanéchat stopy, když jste na místě nic nenašli.“

Nesnášel nedořešené případy. Bude muset Lence sdělit, že Řecko padá.

Kapitola 6

„Kašli na to a jeď si odpočinout.“

Marek Hota v tom měl jasno. Opíral se o zábradlí balkonu a pozoroval oranžový kotouč slunce zapadající kamsi za Kanadu. Na ocelové město se pomalu snášela noc.

„Odpočíval jsem dva měsíce,“ opáčil Roman, který kapituloval před vůní tabáku a vytáhl z krabičky velblouda číslo pět. Nemají se sliby plnit až o Vánocích?

„Válel sis šunky a Lenka ti celou dobu skákala kolem zadku. Tak to udělej pro ni.“

„Mluvíte o mně, hoši?“ zeptala se dotyčná, vešla za nimi na balkon a sedla si do plastového zahradního křesla, jediného, které tu stálo.

„Jo. Snažím se přesvědčit našeho detektiva, že by si mohl přestat hrát na Belmonda,“ usmál se Marek.

„Tak hodně štěstí, mně zkazil náladu, jen co jsem přišla z práce,“ konstatovala našťavaně a upila vína ze sklenky, kterou si s sebou přinesla.

„Hele, vy dva. Nesnáším neuzavřené případy. Nejde jen o mě, jde o princip,“ řekl zlobně malý modrooký blondák.

„Ale hovno,“ reagoval Marek a ironicky dodal: „Sere tě, že ti někdo nakopal prdel, a ty nevíš kdo.“

Černovlasý dlouhán měl pravdu. Odplata Romana szírala ze-zvnitř jako emzák z filmu *Vetřelec*.

„Tos trefil, Marku. Náš sobeček,“ přisvědčila Lenka.

„Ty jsi normální hajzlík převlečený za kamaráda,“ vystartoval Roman na Marka, nicméně nemohl potlačit cukání v koutcích úst.

„Na pochvaly si najdi někoho jiného, ty kamaráde.“

Roman rezignoval. Moře mu neuškodí a Lenka si ho zaslouží.

„Tak dobře,“ kapituloval. „Třeba mě řecké slunce osvítlí a na něco přijdu.“

„Určitě,“ zasmál se Marek. „A když ne, tak ti aspoň zesílí ruka, ať zas můžeš dávat lumpům do držky. Třeba to bude ta správná cesta, jak vyřešit tvoje napadení.“

„Blbče.“

„Kam že to chcete jet?“ Hota použil plurál a mrkl na Lenku.

„Na Korfu. Objevila jsem na facebooku, že tam žije moje spolužačka ze základky Krysta, vlastně Kristýna Juránková. Neviděla jsem ji dvanáct let. Je trochu prdlá. Teda byla, teď nevím. Po střední zmizela do světa. Její profil se mi nabídl přes jinou společnou známou. Napsala jsem jí. Prý hodně cestuje, ale přes léto bývá v domě na Korfu. Podle fotek to vypadá, že žije s nějakým pracháčem.“

„A ty chceš jako bydlet u ní?“ vyděsil se Roman. „Nemíním se k nikomu cpát do baráku. A už vůbec ne k nějakému zazobanci. Určitě tam najdeme privát, kde budeme sami. Doufám, žes jí ještě nenapsala, že hodláme bydlet u nich.“

„Ne, ještě ne,“ řekla trochu překvapená Lenka.

„Tak jí ani nepiš, odmítám se s někým družit.“

„To je fakt,“ smál se Marek. „Ledva snese nás dva. Nedávno mi řekl, že chce na stáří chovat ovce někde ve Skotsku.“

„To abychom začali nějaké shánět, starý už je dost,“ přisadila si Romanova černovlasá pečovatelka.

Kapitola 7

Voda nikdy nebyla Saranovým živlem. Považoval se za klasického suchozemce. Moře viděl poprvé až v šestatřiceti letech. Měl rád hory, obzvláště ty beskydské, které sjezdil křížem krážem na kole. Pokud se jednalo o větší vodní plochu, za mlada pařil na Žermanické přehradě. Stan a libovolná slečna. Nechuť k vodě šla ruku v ruce s jeho plaveckou dovedností.

K výuce na základce patřila od třetí třídy hodina plavání, kterou malý Roman bytostně nesnášel. Místo oblíbeného kopání do balonu v tělocviku musel splývat s obličejem ve vodě, drže se kusu bílého korku. S tímto přístupem byl ve třídě poslední, kdo se naučil plavat. K učitelovu překvapení zvládl nejprve znak. Později přidal prsa a nakonec i mizerně kraul, který skvělá plavkyně Lenka nazvala v jeho případě plácáním postřelené kachny. Smál se tomu. Co už. Phelps z něho nebude.

A tak v poklidu rozhrnoval rukama vodu, zatímco nohy pracovaly po žabím způsobu. Nespěchal. Dokonce si pobyt na Korfu užíval. Každý den doplaval k bójce, která se pohupovala tak sto dvacet metrů od břehu. Než k němu ladným kraulem dorazila i Lenka, pozoroval napravo zelený pahorek, za nímž se mezi skosenými vrásčitými pískovcovými útesy nacházela malá pláž zvaná Kanál lásky.

Kýčovité jméno odkazovalo na jeskynní oblouk, jehož proplutí mělo partnerům zafixovat lásku na věky věků. Sarana dělala nejen představa nehynoucí trvalé lásky k jedné ženě, ale odrazovalo jej i samotné plavání pod skalním masivem. Včera chtěl Lence udělat radost, a tak se k absolvování rádoby romantické atrakce přece jen uvolil.

Nyní se ve vzdálenosti několika metrů od něj ponořila pod hladinu a po chvíli z ní vyskočila těsně před jeho obličejem jako rozverná Síréná.

„Tak co, ty moje kachňátko, rozdáme si to v moři?“

S těmito slovy ho políbila, jednou rukou ho objala kolem krku a druhou mu vsunula do plavek.

„Běž do...“

Zbytek nedopověděl, neboť ztratil vratkou stabilitu a sjel hlavou pod hladinu. Okamžitě začal plácet rukama a kopat nohama, aby se vynořil.

„... do prdele,“ prskal slanou vodu.

Lenka se vzdálila a pobaveně se usmívala.

„Proč se jmenuješ Roman, když ti romantika nic neříká?“

Kapitola 8

Přímořské letovisko Sidari byla malá obec v severovýchodním cípu ostrova, která se od června do září nafoukla desetinásobně turisty z mnoha evropských zemí. Hotely a penziony kolem pláží nebo maximálně v pětisetmetrové vzdálenosti od ní a za nimi pár ulic s restauracemi, obchody, krámky, marketem a pekárnou.

Vše kolem dovolené zařídila Lenka. Od výběru lokace, přes finančně přijatelné apartmánové studio, což byl nízkopodlažní domek starorůžové barvy s vybavením pro desetidenní pobyt, až po pronájem naleštěné Toyoty Yaris, kterou dojeli z letiště v Kerkyře podél pobřeží až sem. Nenáročný Roman nepotřeboval komfort. Jediné, co mu vadilo, byla nestabilní rozvrzaná postel.

Přestože v místních tavernách potkali pár českých dvojic, které měly cukání se s nimi družít, vystačili si s Lenkou sami. Spřátelili se pouze s Christosem, snědým usměvavým mladíkem, který se staral o své plážové „políčko“ s lehátky pod slunečníky, kde třinecká black and white dvojice během dne kempovala. Svižně roznášel hostům frappé a misky s čerstvým ovocem.

Roman trávil na suchu mnohem více času než ve vodě. Polehával, pokuřoval a četl si. Vzal si s sebou pouze oddechové, zábavné knížky, které už kdysi dávno přelouskal. *Saturnina*, *Jak jsem vyhrál válku*, *Hájili jsme hrad* a povídky Ephraima Kishona. Lenka si přibalila *Mandolínu kapitána Corelliho*. Roman namítl, že vozí dříví do lesa, ale pak si uvědomil, že poručík Goodbody, co „vyhrál válku“, taky během druhé světové pobýval v Helladě a otravné Řeky odpáľkoval vysvětlováním pravidel kriketu.

Mimo to rád svou přítelkyni pozoroval a trochu jí záviděl pigmentaci. Její hebká kůže se barvila do bronzova celoplošně, kdežto malý blondák by musel volit metodu smažení kuřecího plátku na pánvi s neustálým obracením. Lenka si navíc před pár týdny nechala vytetovat nad zadeček stádečko čtyř slůňat jdoucích v řadě za sebou, která se drží za choboty. Originální kérka mu připadala nesmírně sexy, obzvlášť při pohledu shora během milování.